

GLOW/ LIVING

Λήδα Αθανασοπούλου

Creating Excellence

Το μπαλκόνι στο ψηλότερο επίπεδο του σπιτιού διαμορφώθηκε με ένα φιλόξενο καθιστικό, αφού απολαμβάνει την πιο μαγευτική θέα στο παραδεισένιο νησί.

Τιμώντας το παρελθόν

Η interior designer *Λήδα Αθανασοπούλου* επέλεξε να ζει σ' ένα *ιστορικό αρχοντικό* της *Πάτμου*, το οποίο συνδυάζει όλα τα *εξαιρετικά στοιχεία* της τοπικής αρχιτεκτονικής *διαμορφωμένα* από τα χέρια της σε μια *σύγχρονη κατοικία* που σέβεται την *παράδοση* με τρόπο *υποδειγματικό*.

ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΚΛΕΙΔΑΡΙΑ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ALINA LEFA

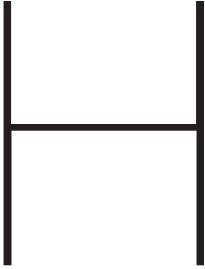
Στον χώρο της εισόδου στο αρχοντικό, τα περίτεχνα γεωμετρικά πλακάκια αναπαλαιώθηκαν όπως και οι μεταγενέστερες fresco τοιχογραφίες με απομίμηση μαρμάρου.

Ο κύριος χώρος του καθιστικού στο ισόγειο εντυπωσιάζει με μια σειρά παραδοσιακών στοιχείων, κυρίως όμως με το ασυνήθιστο μεγάλο χαλί της Πρόνοιας που καλύπτει σχεδόν όλο τον χώρο. Η κληρονομιά του σπιτιού σε έπιπλα και αντικείμενα μαρτυρά την πιο πρόσφατη ευρωπαϊκή Ιστορία του νησιού.

Η επιβλητική είσοδος της κατοικίας προδίδει τον αρχοντικό της χαρακτήρα που επιβεβαιώνεται και στο εσωτερικό.

Περίτεχνα και κομψά μεταλλικά κρεβάτια ντύνονται με κολαριστά λινოსκεπάσματα και μαξιλάρια από παραδοσιακά κεντήματα του τόπου συμπληρώνοντας με αρμονία τους ιστορικούς χώρους.

Πάτμος κατέχει μεγάλο κομμάτι της καρδιάς της Λήδας Αθανασοπούλου. Με καταγωγή από τη Θεσσαλονίκη κι έχοντας ζήσει μεταξύ Αθήνας, Λονδίνου, Παρισιού και Νέας Υόρκης, το αγαπημένο της νησί είναι αυτό που αποκαλεί «πατρίδα», ενώ διαγράφει μια φωτεινή καριέρα στο interior design, με τελευταίο της απόκτημα το leda.space, μέσω του οποίου επιμελείται χώρους, έπιπλα και custom made συλλογές σπιτιού. Η αισθητική αποτελεί κομμάτι του DNA της, όπως και η ποιότητα του πώς συνδιαλέγεται ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν. Στο νησί, η Χώρα, προστατευμένη από την UNESCO, αναπτύσσεται γύρω από έναν λόφο και είναι στεφανωμένη από ένα χριστιανικό μοναστήρι του 11ου αιώνα. Το αρχοντικό Σεκιάρη, που είναι πλέον το σπίτι της, έχει μια ξεχωριστή και πλούσια ιστορία. Πήρε το όνομά του από τον ιδιοκτήτη του, Ζαννή Σινέτο Σεκιάρη, έναν Έλληνα έμπορο που ένωσε τρία ξεχωριστά κτίρια σ' ένα ακίνητο, το 1799 στην Πάτμο. Η τελευταία ανακαίνιση του σπιτιού εντοπίζεται πως έγινε στα τέλη του 19ου αιώνα, όταν και ενσωματώθηκαν στη δομή του νεοκλασικές λεπτομέρειες, όπως πλακάκια από τσιμέντο, τοιχογραφίες από fresco με απομίμηση μαρμάρου.

Τι είναι η Πάτμος για σένα; Πώς την έχεις δει να μεταλλάσσεται και ποια είναι τα στοιχεία και οι ιδιαιτερότητές της που την κάνουν τόσο μοναδική; Η Πάτμος είναι ό,τι πιο κοντινό έχω σε σπίτι. Έφυγα από τη Θεσσαλονίκη στα 17 μου και έχω σπουδάσει και δουλέψει σε διάφορες χώρες. Η σταθερά μου ήταν –και είναι– η Πάτμος: ο τόπος όπου μεγάλωσα, έχτισα τις πιο δυνατές φιλίες μου και σχέσεις ζωής με πολύ όμορφους ανθρώπους, τόσο ξένους όσο και ντόπιους. Αυτές οι σχέσεις συνεχίζουν να δημιουργούνται, και πάντα με εκπλήσσει το πώς, τόσα χρόνια μετά, εξακολουθούν να υπάρχουν τόσο σπουδαίοι άνθρωποι στο νησί που δεν είχα γνωρίσει νωρίτερα. Οπότε, ναι, πέρα από την απέραντη μοναδικότητα και ομορφιά της Πάτμου, είναι οι άνθρωποι που τελικά κάνουν αυτόν τον τόπο το σπίτι μου. Ξοδεύω τουλάχιστον πέντε μήνες εκεί τον χρόνο, όλες τις εποχές εκτός από τον Αύγουστο, και ουδέποτε ένιωσα μοναξιά εκεί. Έχω ολοκληρώσει πέντε έργα στην Πάτμο, ανάμεσά τους και το “Pagostas”, και τώρα δουλεύω σε δύο επιπλέον που είναι σε εξέλιξη. Μπορώ να πω πλέον με άνεση πως το περιβάλλον της δουλειάς μου είναι πολύ οικείο και ευχάριστο – πράγμα που έχω κερδίσει με τον χρόνο μου στο νησί και τις πολύ στενές και αληθινές σχέσεις που έχω με όλους τους συνεργάτες μου εκεί. Πλέον τα τοπικά συνεργεία είναι δυσεύρετα, καθώς είναι μικρά και δεν μπορούν να αντεπεξέλθουν στον όγκο της δουλειάς. Είμαι τυχερή που, λόγω της μακροχρόνιας συνεργασίας μου με αυτούς τους ανθρώπους, όπως ο οικοδόμος Θωμάς Παλαιός ή ο υδραυλικός Μανόλης Κάβουρας και άλλοι, αντιμετωπίζω αυτές τις δυσκολίες σε πολύ μικρότερο βαθμό. Επ' ουδενί θα σκεφτόμουν να φέρω συνεργεία από την Αθήνα ή το εξωτερικό, γιατί τα τοπικά συνεργεία αποτελούνται από τεχνίτες εξαιρετικούς, που έχουν μάθει την τέχνη τους από τις προηγούμενες γενιές. Και αυτό είναι κάτι σπάνιο και πολύτιμο.

Λήδα Αθανασοπούλου, ιδρύτρια του leda space.

Τα περισσότερα από τα έπιπλα και τα κειμήλια που βρέθηκαν στο σπίτι αξιοποιήθηκαν με τον καλύτερο τρόπο, βρίσκοντας καθένα τη νέα θέση του.

Τι κράτησες αναλλοίωτο και ποιες ήταν οι παρεμβάσεις σου που το έφεραν στη σημερινή του μορφή; Ό,τι παρεμβάσεις έγιναν, ήταν νόμιμες και μικρές. Ευτυχώς τα παλιά σπίτια της Χώρας υπάγονται σε αυστηρό αρχαιολογικό έλεγχο, και έτσι διατηρούν τον μοναδικό χαρακτήρα τους που έχει χτιστεί μέσα στα χρόνια από τους ανθρώπους που τα έχουν κατοικήσει. Οι απαραίτητες ηλεκτρολογικές και υδραυλικές εγκαταστάσεις έγιναν από εξαιρετικούς ντόπιους τεχνίτες και είναι σχεδόν αόρατες. Στα δάπεδα της βεράντας και της κουζίνας, όπου ήταν αναγκαία η αντικατάσταση, τοποθέτησα παλιά ελληνικά κεραμικά πλακάκια. Σε όλα τα καινούρια λουτρά χρησιμοποίησα πατμιακά πλακάκια, που διέσωσα από το ίδιο το σπίτι και συμπλήρωσα από την τοπική μάντρα. Σκοπός μου ήταν καμία αρχιτεκτονική επέμβαση να μην είναι διακριτή. Βέβαια, μέσα από την επιλογή των επίπλων, την προσθήκη αντικειμένων, τον συνδυασμό των χρωμάτων, την πολύ προσεγμένη επιλογή παλιών ελληνικών υφασμάτων, αλλά και σύγχρονων που παράγω στην Ιταλία και στην Ελλάδα, αποτυπώνεται η συμβολή μου: το πάντρεμα της Ιστορίας με το σήμερα.

Ποια είναι τα αγαπημένα σου σημεία, έπιπλα και αντικείμενα στο σπίτι σου; Είχα τη μεγάλη τύχη να κρατήσω όλα τα πολύ σπάνια έπιπλα του σπιτιού, τα οποία οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες είχαν αγοράσει από τα ταξίδια τους. Οι περισσότεροι ασχολούνταν με το εμπόριο μέσω θαλάσσης και επέστρεφαν στο νησί με πολύτιμους «θησαυρούς» από τις χώρες που επισκέπτονταν. Ανάμεσά τους υπήρχαν και εξαιρετικά σπάνια πατμιακά κομμάτια, καθώς και υφαντά, τα οποία αξιοποίησα στους χώρους. Ξεχωρίζω ένα συγκλονιστικό πατμιακό υφαντό με το μοτίβο που ονομάζεται «Σπίθω» του 18ου αιώνα, που βρήκα στο κατάστημα Μαρτίνο στην Αθήνα, καθώς και το γαλάζιο χαλί της Πρόνοιας -ασυνήθιστα μεγάλο- που βρίσκεται στο σαλόνι μου. Κάτω από το αγγλικό τραπέζι καρυδιάς του τέλους του 19ου αιώνα, το χαλί με μοτίβο λουλουδιών είναι εμπνευσμένο από τη βυζαντινή και ελληνική λαϊκή τέχνη. Κατασκευάστηκε σε μια από τις αγροτικές περιοχές γύρω στο 1960, όταν η πρώην μοναρχία προωθούσε την κοινωνική υφαντική. Ο αγαπημένος μου χώρος είναι η τραπεζαρία, το πιο σκοτεινό και ήρεμο σημείο του σπιτιού, και βέβαια το γραφείο μου, όταν εργάζομαι εκεί. Έχω κατασκευάσει ένα πολύ μακρύ τραπέζι από παλιά ξύλα καστανιάς, το οποίο λειτουργεί και ως πάγκος εργασίας. Εκεί γράφω, τρώω, δουλεύω και σχεδιάζω. Έχω μονίμως απλωμένα ρέλια, δείγματα, είδη σχεδιασμού και ό,τι άλλο χρειάζομαι, μέσα στο χαρακτηριστικό –και όμως λειτουργικό– εργασιακό μου χάος. Δεν κάνω, όμως, διακρίσεις: όλα τα κομμάτια –είτε τα έφτιαξα, είτε τα αγόρασα, είτε τα απέκτησα από τους προηγούμενους ιδιοκτήτες– είναι πολύ ξεχωριστά και προσεκτικά διαλεγμένα, ένα προς ένα.

Πόσο σημαντικό είναι να αναδεικνύεις έναν χώρο τιμώντας το παρελθόν του; Όπως τα περισσότερα σπίτια στη Χώρα της Πάτμου, έτσι και η Σεκιάρη είναι ένα πολύ ιδιαίτερο κτίριο, με τον δικό του προσωπικό χαρακτήρα. Θεώρησα καθήκον μου να αναδείξω αυτές τις ιδιαιτερότητες και όχι να τις αντικαταστήσω με ένα δικό μου ύφος. Αφήνω το σπίτι να με καθοδηγήσει, όχι το «εγώ» μου. Εγώ είμαι απλώς ένας ακόμα περαστικός που το κατοικεί. Τα σπίτια, όμως, αυτά ελπίζω ότι θα παραμείνουν στον χρόνο. Γι' αυτό και οφείλουμε να τα σεβόμαστε.
Λήδα Αθανασοπούλου | [Read more glow.gr](#)

Τα χαρακτηριστικά πατμιακά πέτρινα πλαίσια στα παράθυρα, τα πέτρινα σκαλοπάτια και τα τοπικά πλακάκια cotto που παράγονται αποκλειστικά στο νησί, είναι στοιχεία που χαρακτηρίζουν την αρχιτεκτονική ταυτότητα της Πάτμου.